

Egy élet olimpi

Öt sikeres olimpia van mögötte, most 42 évesen a hatodikra készül.

Közel 30 éve versenyez, mások ennyi idősen abbahagyják az aktív sportot. Mi ad még mindig inspirációt a napi edzésekhez és megmérettetésekhez? Kammerer Zoltán háromszoros olimpiai és világbajnok kajakozó rövid válasza: mert szeretem. A hosszabb verzió az eddigi élete.

Amikor a gyerekkori álmok valóra válnak

– Amikor gyerekként itt futkároztunk, mindig arról álmodoztam, hogy egyszer a Duna-parton fogok lakni. És most itt élek. Szerencsés embernek tartom magam, mert az álmaim valóra váltak. Valószínű-

nem éreztem igazán, hogy ez lenne az én sportom, csináltam, mert ez a lehetőség volt adott. Egyszer a nővérem lement kajakozni, ezen teljesen felháborodtam, és dacból elmentem én is, az első nap után ott ragadtam, ennek 33 éve. A szüleim is támogattak, ők is részt vettek a kajakos életben. Rengeteg edzőtáborban voltunk, akkor

tilag mindent megnyertem, ahol elindultam. Szereztem úttörő országos bajnoki és serdülő bajnoki címet, ifi országos és ifi világbajnoki címet, felnőtt világbajnokit és Európa-bajnokit, majd olimpiai érmet. Minden versenytávon, minden hajóegységben. Mindent elértem 22 éves koromra. Eltelt húsz év, az eredmények gyarapodtak tovább, de ott alapoztam meg mindent. Sokan kérdezik, hogyan lehet továbblépni, mi ad még inspirációt a reggeli edzésekhez. Mire ezeket az eredményeket elértem, életformává vált a sport, megszerettem, most már csak attól a gondolatától vagyok rosszul, hogy mikor lesz vége. Az hajt előre, hogy nem akarok kiszállni a csónakból. Azt nem lehet mondani, hogy minden pillanata gyönyörű, azt nem tanácsolnám senkinek, hogy csinálja, mert jó lesz, de én megtaláltam benne mindig a szépet.

Célok nélkül nem megy

– Amikor elkezdődött a koronavírus-járvány, kitaláltam, hogy mit akarok csinálni, célokat tűztem ki magam elé, és saját magammal versenyeztem, nagyon jól működött. Mindig kellene célok. Korábban négyéves ciklusokban gondolkodtam olimpiától olimpiáig, majd csökkent két évre, aztán egyre, most pedig heti és napi céloknál tartok, ha megtalálom a napi kihívást, akkor érzem, hogy van értelme reggel felkelni. Csak vasárnap van pihenő, hétfőtől péntekig két edzés, szombaton egy. Ha nem így lenne, nem érezném jól magam. A hajtós, alázatos sportolók közé tartozom, lehet, hogy túlhajszolom magam, de én a régi világban szocializálódtam, és mindig munkamániás voltam. Lelkileg az tesz jót, ha nagyon elfáradok, akkor tudom, hogy tettem valamit.

Nekem az is jó, hogy a tokiói olimpia időpontját egy évvel elhalasztották, mert ez

FOTÓ: KISS GERGELY ÉS ARCHIV

leg azért, mert soha nem arról ábrándoztam, hogy kitöltök egy lottó ötöst, hanem hogy kemény munkával mindent elérhetek, és most azt érzem, hogy ez sikerült. Minden gyerekkori álom teljesült. Ki tudtam teljesedni a munkámban, ami egyben a hobbim is, ez a sport. Szép helyen élek, egészséges gyerekeim vannak. Nagyon kemény munkával, de elértem mindent.

Először fociztam, példaképem *Nyilasi Tibor* volt, mint minden srácnak akkoriban, de

más világ volt, sátrakban laktunk, a szülők főztek, elláttak bennünket, mi edzettünk. Nagyon jó gyerekkorom volt, szívesen viszszafozom.

Verhetetlen tíz év

– Az országos bajnokságon második lettem 1989-ben, ez volt az első meghatározó eredmény, akkor ez hatalmas sikernek számított. Ezután jött életem legeredményesebb tíz éve 1990-től 2000-ig, amikor gyakorla-

Ákhoz igazítva

A legtöbbet az olimpiák adták, a legemlékezetesebb az első volt, még 18 éves koromban, Atlantában. A legjobban Sydneyben és Londonban éreztem magam, a rendezés szelleme itt állt a legközelebb hozzám. A legkeservesebb győzelem a londoni olimpiai ezüst volt, azért dolgoztam meg a legkeményebben. De én az egész pályafutásomat egy csomagban nézem.

plusz egy évet hozzátesz a pályafutásomhoz. Az olimpia után befejezem a kajakozást, idén 43 éves leszek, a következő olimpián én már vélhetően nem lehetek ott. Most bíznak bennem, építenek rám, a tesztversenyek időeredményei is azt mutatják, egy év még van bennem. A koronavírusnak természetesen nem örülök, és az sem normális, hogy az olimpia időpontját meg kellett változtatni, de azt mondtam magamnak: Zolikám, kaptál még egy évet a kajakozásból, amit nagyon szeretsz, és ez nagyon jó! Ki akarom élvezni minden pillanatát. Nem tudom, miből vagyok, de én még mindig élvezem.

A világ legváltozatosabb sportja, hiszen minden évszakot átélünk a vízén. Nincs annál jobb, mint amikor még szinte a jégtáblák között vízre szállsz, együtt ébredsz a

természettel, lassan érkezik a nyár, majd jön a varázslatos őszi színvilág, aztán újra hideg lesz, be kell öltözni. Ki kell szállni a kajakból, de akkor jöhet a futás és a kondiedzés. Végig a természetben vagyunk, az edzőtáborokban a világ leggyönyörűbb helyein evezünk.

Kihozni mindenből a legjobbat

– A kajakozással szerintem nem kerestem nagyon sok pénzt, legalábbis néhány más sportággal összehasonlítva, de minden fillérrel el tudok számolni, most több a vagyonom, mint amennyit kerestem, úgy érzem, jól kezelem a pénzt. Nem éltem nagy lábon, mindig félreraktam, gyűjtöttem valamire, ez biztos a szülői neveletésnek köszönhető. Sok sportoló fiatalon az első sikerek

után költekezni kezd, mert azt hiszi, mindig jönnek a eredmények, aztán lehet egy sérülés, és ott áll pénz nélkül, az élete kisiklik. Ettől mindig félttem, ezért meggondolom, hogy mire és mennyit költök.

Ha nem kajakozok, akkor itthon szeretek a legjobban lenni, tenni-venni, lenyírom a fűvet, főzök. A karantén alatt is jól éreztem magam, itthon edzettem. Vannak a régi keleti blokkból származó retró motorjaim, esténként azokat szereltem, nagyon szórakoztat és kikapcsol. Biztosan azért ez a hobbim, mert nosztalgikus típus vagyok, szeretnék visszamenni húsz-harminc évvel az időben, kedveltem azt az életet. A koronavírus-időszaknak is az volt a jó hozadéka, hogy kicsit visszatért a gyerekkorom, minden lelassult, több figyelem jutott azokra, akik hozzám közel állnak. Azt hittem, ez a

vírushelyzet után is megmarad, de nem ez történt. Persze a kajakban a gyorsaság és az idő a legfontosabb, de az az életnek csak egy része. Azon kívül nem jellemző rám a rohanás, kapkodás. Szeretem mindenben megtalálni a jót.

Megtudni, milyen érzés csak úgy lenni

– Ha vége lesz a versenyzésnek, kiegyensúlyozott, nyugodt életet szeretnék élni. Sportolni mindenképpen fogok, tudom, ha hirtelen megállnék és beülnék egész napra egy irodába, nem tenne jót az egészségemnek. Szeretnék kicsit pihenni, utazgatni, olyan dolgokat csinálni, amit eddig sose engedhettem meg magamnak, például a Balatonnál csak úgy lenni, felkelni reggel, kajakoz-

ni kicsit, meginni egy sört, megenni egy lángost. Megtudni, milyen érzés, amikor az ember azt csinálja, amit akar, mondjuk szerda reggel. Ha munkáról van szó, azt tervezem, hogy a jövőben is a sportág mellett maradok.

Szeretnék nyugalmas családi életet is élni, kétszer megpróbáltam, nem jött össze, nem mondom, hogy száz százalékig a sport a hibás, de az biztos, hogy ez az életforma nem kedvez a kiegyensúlyozott magánéletnek, hiszen alig vagyunk itthon, na és nekem is van egyfajta habitusom. Ezért biztos vagyok benne, hogy amíg aktív sportoló vagyok, nem próbálom meg újra.

Két gyerekem van, a fiam gimnazista, most múlt 18 éves, tipikus mai fiatalember. Én azt hittem, hogy félresikerült a gyerekem, de más szülők mondták, hogy egyáltalán

nem, sőt összetehetem a két kezem, hogy ilyen. És van egy hatéves kislányom, Ancsika, ő szerelem. Sose hittem az apa-lánya szerelemben, de tényleg van ilyen. Nem velem él, de minden találkozás előtt úgy érzem, mintha életem randijára készülnek. Nagyon különleges érzés.

Sokszor mondják, hogy mennyi minden kimaradt az életemből, én erre mindig azt válaszolom, ha soha az életemben nem ettél csokifagyit és életem végén megkérdezik, hogy szereted-e, nem tudod megmondani, mert sosem kóstoltad. Így azt se tudom, miről maradtam le. Nekem így teljes az életem. Nem tudom, milyenek az átmulatott éjszakák, vagy kalandvágyból világgá menni, vagy milyenek a drogpartik. Biztosan sok minden kimaradt az életemből, de nekem nincs hiányérzetem, nem érzem úgy, hogy lemaradtam volna valamiről, amit nem kaphatnék meg a következő évtizedekben.

Mindig Gödön laktam, most is itt élek, nekem ez a világ közepe, igaz, itt voltam eddig a legkevesebbet. Nem tudnék máshol élni. Ha nagyon el kellene menni valahová, az Ausztrália lenne, ott találnék számomra élhető helyet, de a fő ok nem ez lenne, hanem az, hogy kellően távol van ahhoz, hogy ne tudjak mindig hazajönni. Győrben sportolok 24 éve, nagyon szeretem a várost, ha oda születtem volna, akkor nem jönnék el onnét. Szolnokot is kedvelem, szinte a második otthonom, rengeteg barátom van ott. Mégsem költözöm el innét, itt születtem.

Lejegyezte: Sárközi Judit

PANNONHALMI FŐAPÁTSÁG

– egy középkori hely,
ahol modernül gondolkodnak

A bencések nem béklyóként tekintenek a modern világra,
hanem lehetőségként.

Megőrzik régi értékeiket – a Regulában foglaltak szerint –,
ugyanakkor maximálisan eleget tesznek a jelenkor elvárásainak.